

nerne Nogetſomhelſt, det er en uberettiget Paaſtand, vi have kun villet ſige til Kommunerne: Der er en Trang, ſom maa afhjælpeſ, og det er Eder, hvem det paahviler at gjøre det, og I have Interesſe i at gjøre det ſaaledes, ſom det i Betænkningen fra Folkeathingets Side er udviklet; thi hvis I ikke hjælpe ad denne Bei gennem de Fattiges Kaſſe, kan det eventuelt blive nødvendigt at yde et maaſte ſtørre Beløb i Fattigunderſtøttelſe. Alſaa Kommunerne ville ſelv være intereſſerede I at yde denne Underſtøttelſe, det er en Udgiſt, ſom altid vil komme til at paahvile dem. Alſaa, der er ikke Tale om, at naar vi nu tilbyde et rentefrit Laan, at vi ſaa friſtes til at foretage Noget, ſom Kommunerne ellers ikke ville indlade ſig paa. Nei, vi forudsætte, at Trangen er til Stede, at den dog ſkal afhjælpeſ, og at denne Form, ſom vi tilbyde, kun er Noget, ſom baade Kommunerne og Enkeltmand er tjent med. Alſaa, der er ikke Tale om at friſte Kommunerne til Udgiſter, ſom de ikke alligevel ſkulle afholde; men vi ſige: I ſkulle ſaae Pengene uden Bekoſtning, og derſom det ſaa ſkulle viſe ſig, at I ikke kunne udrede den Byrde, ſom er paalaagt Eder, ville vi, naar det viſer ſig begrundet, være villige til at forhandle om Eſtergivelſe. Det er ikke en Friſtelſe for Kommunerne, det er kun en Hjælp til at afholde de Udgiſter, ſom det dog maa forudsættes, at de ſkulle afholde, paa den for alle Parter henſigtsmæſſigſte Maade og ſaa eventuelt en Udſigt til at ſlippe ganſte for Udgiſten. Naar det er ſagt i Betænkningen: Hvorfor ikke give en ren Gave? Saa ſiger jeg: Nei, det at give en Gave, hvor den ikke udbedes, og det at give en Gave, hvor der muligviſ ſlet ingen Trang er til den, det er en uforſvarlig Umgang med Statens Midler, ſom vi ikke ville være med til; thi naar, i Følge den gjældende Lovgivning, Forpligtelſen til at hjælpe paa Trangen paahviler Kommunerne, og naar der ikke foreligger Beviſ for, at Trangen er en ſaadan, at Kommunerne ikke magte det, naar der ikke foreligger Beviſ for, at de ikke have Raad til ſelv at afholde Udgiſterne, ſiger jeg, at det er uforſvarligt at laſte Statens Midler ud der, hvor man maa erkjende, at det ikke en Gang er givet, at der er Trang dertil, men hvor man maaſte maa forudsætte, at Kommunerne ville ſige: Hvad ſkulle vi med diſſe Penge, vi have ikke bedet om dem, og vi vide ikke, hvad vi ſkulle bruge dem til. Nei, naar der er Trang for Kommunerne, ville vi træde hjælpende til, men førſt efter en forſvarlig Underſøgelſe af Forholdene, og derfor kan det ikke gjøres, og kunde efter vor Opfattelſe ikke gjøres anderledes end i

Form af almindelige Laan til enhver Kommune, ſom vil ſøge om det, og ſaa bag efter, naar der var en enkelt Kommune, ſom formentlig havde et billigt Krav paa at ſaae Byrden lettet ved, at man ikke forlangte Laanet reſtitueret, ville vi ogſaa til den Tid tage det under Overveielſe og eventuelt være med til at eſtergive det. Saaledes tro vi paa den ene Side at have opfyldt vor Forpligtelſe til at hjælpe paa de Kommuner, ſom virkelig have et begrundet Krav paa, at man kommer dem til Hjælp, fordi de ſegne under Byrderne, og paa den anden Side at have handlet ſaa forſvarligt med Statens Midler, ſom det kan forlanges, idet vi ikke have laſtet dem ud uden Nødvendighed. Alſaa, det har været vort Standpunkt med Henſyn til den Underſtøttelſe, der ſkulde ydes, at det maatte ſaftholdes, at Kommunerne have en Forpligtelſe, og i deres egen velforſtaede Interesſe gjøre de vel i at opfylde den, men Statskaſſen ſkal komme dem til Hjælp ved Laan uden Udgiſt, for ſaa vidt de i Dieblicket mangle Penge, eller eventuelt hvis man finder, at de have Grund til at klage over Overbebyrdelſe, ſkulle vi ogſaa tage Spørgsmaalet om en Eſtergivelſe af Gjælden under Overveielſe. Det ſtaar i det Vædringsforſlag, ſom vi alle have ſtemt for i Fællesudvalget, men ſom man fra den anden Side ikke værdigede at ville gaa ind paa at forhandle; i Stedet derfor har man paa den anden Side kun villet gaa ind paa et ubetinget Tilſtud fra Statskaſſen, det er det, ſom man har lagt Vægt paa, ikke ſaaledes at man foreløbig laaner, og ſaa eventuelt overveier Laanenes Eſtergivelſe, men ſaaledes, at man ſiger: en ren og klar Gave principielt udredt ſaaledes, at den ikke betingedes af nogetſomhelſt Tilſtud fra Kommunerne. Men det er det, ſom vi ikke have fundet det forſvarligt at gaa med til, for det Førſte i Henhold til den almindelige Udvikling, ſom jeg allerede har berørt, og dernæſt, fordi vi overhovedet finde, at en Udvikling under de foreliggende Omſtændigheder fra Statens Side i det anførte Diemed har ſaadanne Betænkneligheder, at vi ikke tør være med til den.

Til Støtte for en ſaadan Uddeling henviſes i Betænkningen fra den anden Side til, at der foreligger overordentlige Forhold. Ja, lad os en Gang tage dette Spørgsmaal op om Forholdenes Beſaffenhed, om, hvorvidt de ere overordentlige eller ikke. Naar man ſiger, at der er overordentlige Forhold, ſaa vil jeg for det Førſte fremhæve, at Forholdene, ſom have fremkaldt den nuværende Tilſtand, for en væſentlig Del ere ſaadanne, ſom ikke have noget overordentligt Præg, og for